

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

P. Rector SS. Viaticum ei præbet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

coronâ cinctus , frequentibus Contubernij
 scholasticis , intulit in Ioannis cubiculum
 cæleste illud Eucharistiæ pignus. Tum ille,
 adstantium duorum auxilio in genua alleua-
 tus , confessionis solitæ præmissâ formulâ,
 dum sacram Hostiam Sacerdos digitis tenet,
 improuiso, sed magno amoris spiritu , in hæc
 verba prorupit: *Protestor hîc esse verum Filium*
Dei Patris omnipotentis, & beatissimæ semper
Virginis. Protestor me velle viuere & mori ve-
rum filium sanctæ Matris Ecclesiæ Catholicæ
Apostolicæ Romanæ. Protestor me velle viuere
verum filium beatæ Mariæ Virginis. Protestor
me velle viuere & mori verum filium Societa-
tis. Quibus tam inopinatis vocibus, tantâ af-
 fectus religionisq̃ue significatione prolatis,
 permoti circumstantes , cùm deinde audi-
 rent hæc ei verba à Sacerdote reddi: *Accipe,*
frater, viaticum Corporis Domini nostri Iesu
Christi, qui te custodiat ab hoste maligno, & per-
ducat in vitam æternam; perinde atque iam
 conclamatum fuisset, præcisaq̃ue in poste-
 rum spes omnis vtendi suauissimâ illius fa-
 miliaritate, tam abruptus sese omnium plan-
 ctus in lamenta effudit, vt nisi qui præsentés
 audierint , difficilè sint credituri. Ioannes
 pignore illo æternæ gloriæ accepto, submisso
 parumper capite, brachijsq̃ue ante pectus in
 crucem decussatis, totus intereâ abripiabatur

animo, ad diuinum illum hospitem omnibus
 flagrantissimæ charitatis officijs demeren-
 dum, à quo inuicem ipse cælesti erat hospitio
 accipiendus. Mox in lectulum reclinatus, sa-
 cro se Oleo lini in extremi agonis luctam
 postulauit; vngique, præsentem se, iussit Ger-
 manicæ Assistens, qui recens in Collegium
 venerat. Refertum erat cubiculum domesti-
 cis qui adesse voluerant: iterumque vbi re-
 citare consuetas preces Rector instituit, tanta
 omnium erupit comploratio, vt Rectorem
 quoque commoueret, nec nisi semifractis
 truncatisque vocibus peragere posset; contra
 ille qui plorabatur, placidissimâ quiete animi
 ac tranquillitate, iunctis manibus, oculis in
 cælum fixis, animo in Mysterij præsentis co-
 gitationem reuerentiamque abducto, Sacer-
 doti vtrò respondebat, contentâ voce, ac fe-
 rè solus, cum ceterorum vocem lacrymæ ge-
 mitusque impedirent. Iam salutari Oleo de-
 libutus, sui coram præsentibus accusandi de
 admisis per vitam noxis, formulâ nobis vi-
 tatâ, facultatem à Rectore impetrauit. Roga-
 tus in morbo, numquid solandi sui causâ
 fieri dicere vellet; Rectori in aurem, Si, inquit,
 Reuerentiæ vestræ videtur, significare Patri-
 bus Fratribusque præsentibus, non aliam ma-
 iorem me hoc tempore percipere consola-
 tionem, quam illam conscientie meæ, nul-
 lum

*P. Theodo-
 rus BU-
 ZANS.*

IOANNIS BERCHMANNI. 181
lum voluntate meâ (ex quo in Societate vi-
uo) admissum à me esse (quod equidem
sciam) veniale peccatum; nullam deliberatò
Religionis nostræ Regulam violatam; nul-
lum Superiorum meorum ordinem præteri-
tum; id omne vestri facio arbitrij. Magnâ id
animi demissione indifferentiaque propo-
suit, pro eo quo ferebatur studio in exactam
legum nostrarum obseruationem, quam
optabat omnibus cordi esse. Rector id fore
è publicâ vtilitate ratus, circumstantibus eius
rei indicium fecit. Quâ auditâ, omnes, hoc
ampliùs tam innocentis fratris sodalisque
iacturam deplorare. Nam certius iam crede-
bant, illius desperatam debere esse sanitatem,
quem numquam alioqui, nisi certum secu-
rumque moriendi, sic fuisse de rebus suis lo-
cuturum sciebant. Deinde cum amplecti
vniuersos cuperet, Rector veritus ne nimium
se fatigaret, cum omnium se nomine eum
esse complexurum dixisset, eorum tamen
qui præsentibus intra cubiculum aderant, am-
plectendorum copiam fecit. Cum horum
nonnullis sani valentisque instar collocutus,
deferendas in cælum eorum supplicationes
ac mandata (quasi breuè eò profecturus) re-
cipiebat; alijs ipse varia salutis virtutumque
præcepta ingenuâ simplicitate commenda-
bat. Supererat Mathematices Professor,

*P. Horatius
Grassi.*

M 3 cuius

cuius postremi collum Ioannes amplectens, Hac nocte, inquit, mi Pater, in mentem mihi venit tantæ tam proluxæ charitatis vestræ in me; argumento sit, schedium à me dictatum. Gratias habeo pro omni (quam docendo me suscepisti) molestiâ ac labore. Professor lacrymans & in genua abruptim prouolutus, veniam à Ioanne petijt, quòd non eâ quâ par erat charitate affectuque eum esset persecutus; neque exemplo eius, in quantam debebat, perfectionem fuisset prouocatus, contenditque, vti cum in cælo degeret, orandi sibi eximiam impetraret facultatem. Ioannes ut erat egregiè demissus, ægerrimè scilicet patiebatur, Sacerdotem, eumque Præceptorem, iacere sibi aduolutum, anxiaque sollicitudine, ut se erigeret, obtestatus, facturum apud Deum quod petebat, pollicebatur. Interea Sacris operatum abiuerat Rector, & Ioannes vultu ad P. Franciscum Piccolominum præsentem verso, *Pater Rector*, inquit, *luctatur pro me, ut Iacob*. Id quod breuî, non abs re dictum fuisse, constitit: nam redux à Sacro Rector, rei que iam dictæ inscius, cum Ioanni diceret, Conquestus nonnihil cum Domino sum, mi frater Ioannes, quòd immature ad eò videatur te velle nobis eripere; Ioannes subridens, deiectis modestè oculis responsi nihil reddidit. Eodem illo die semel & iterum

rùm eidem Patri hæc verba repetiuit: *Oppugnat me Pater Rector, sed non vincet. Vereor ne Pater Rector opponat se voluntati diuina.* Quæ verba à plerisque ad Rectorem relata, conuenire cum re ipsâ compertum est: cum ille sæpius eo die flagranter à Deo vitam sanitatemque Ioanni esset deprecatus, sed quâ id viâ humanitus Ioannes intellexerit, hucusque non potuit explorari. Præter ordinarium Domus Medicum, hoc die aduocatus est Doctor Angelus Boynarea: qui, visâ insigni Ioannis indifferentiâ, tantaque animi mortem expectantis hilaritate, tranquillitateque, ad pietatem commotus, cum lacrymis iam digrediens, exclamabat: Hic alter quidam est Aloysius. O beatos vos, qui tam alacriter ad mortem estis comparati! Paucorum est hæc non vulgaris felicitas.

Hoc illum die P. Generalis inuisit: cuius *Visitur à R. P. Generali.* se præsentiam prius quàm moreretur desiderare dicebat; cum ad faustam eius imprecationem obtinendam, tum ad gratias referendas curæ in se paternæ, petendamque veniam offensarum. Pater Generalis nihil ignoscendum extitisse dictitans, aspersum, signatumque lustrali aquâ, bono esse animo iussit. Cubiculum eius toto hoc die Patrum Fratrumque plurimi assidue compleuerunt; quos ille solitâ suâ affabilitate vniuersos accepit. Quod

M. 4 verò